

Štev. 51.

V Ljubljani, v sredo 19. decembra 1917.

Leto IV.

Mir ljudem na zemlji!

Premirje na ruski fronti: Strelski jarek na ruski fronti.

Manica Komanova:

Božična noč...

Božična noč, čarobna ti,
 ko Krist Zveličar se rodi,
 ko angelji na zemljo spo
 in sveti mir ljudem nesó!
 Povsod je mir —, le v prsih tu
 ni najti srčnega miru,
 in kakor druge dni, noči,
 srce nemirno mrè, trpi.
 Zakaj mu mir je nemogoč?
 Saj je nocoj božična noč!

Zaspim ... Krilatcu zrem v oči.
 ki tja za cerkev kaže mi,
 kjer mrtvi spe —: „Glej prostor tam!
 Oj, ni vabljev živim vam,
 a vendar tam je mir doma,
 ki svet ga hrupni ne pozna.
 In kadar tja te položé
 prejelo mir ti bo srcé!
 Tam umiri se slednja stvar,
 poprej nikjer, poprej nikdar!“

Peter Podreka:

Slavjanka.

Jaz nisem Taljanka,
 pa tudi ne bom,
 sem zvesta Slavjanka
 in ljubim svoj dom.

Le tebi bom zvesta,
 predragi moj dom,
 in tujcu nevesta
 nikoli ne bom.

Hči matere Slave,
 kreposti nje znam,
 slavjanske zastave
 nikoli ne izdam.

Sad moj'ga poroda
 pa moral bo bit'
 svobodi naroda
 slavjanski zaščit.

* * *

Vrta tržaška Slovenka nam poroča:

Ta pesem je zgodovinski dokument narodne zavednosti beneških Slovencev. Župnik Podreka je imel pri sebi duhovito nečakinjo, vrlo Slovenko. Nekoč so jo v Kobaridu dražili, da postane pač Italijanka, ker živi pri stricu v Benečiji. Dekle pa se je odrezalo: „Jaz nisem Taljanka, pa tudi ne bom, sem zvesta Slavjanka in ljubim svoj dom!“ Stric Podreka je nato napisal še ostalo besedilo, in učitelj Carli, rodom Tolminec, je besede uglasbil. Pesem so peli prvič v kobaridski čitalnici, ki jo je ustanovil pokojni pesnik Simon Gregorčič. Na veselico je dospelo tudi mnogo beneških Slovencev. Takrat so zapeli „Slavjanko“. Ko so zaslišali beneški Slovenci s kobaridskega odra prvič to pesem, izraz svojega narodnega odpora proti potujčevanju, je nastalo med njimi nepopisno navdušenje. Prisotni avtor besedila, župnik Podreka, si je otiral od ginjenja solze, in ž njim vred je plakalo mnogo naših beneških rojakov.

Pesem se je vsem omilila, in peli so jo radi mladi in stari. Tudi godci so jo svirali, in naša mladina je plesala po njenem taktu. Postala je prava Kobaridska koračnica.

Nadporočnik Feliks Parmski, ki je rešil našega cesarja iz valov deroče Soče in bil zato odlikovan z zlato hrabrostno kolajno.

Zato želim, da pesem ne izgubi svojega pomena in namena. Naj bi jo peli iznova sedaj rešeni Kobaridci in ž njimi vsa Beneška Slovenija!

M. S.

* * *
 Pesnik Peter Podreka je bil rojen 16. febr. 1822 v Št. Petru Slovenov ob Nadiži

1873 pa v gorski vasi Ronec, pač za — kazen, ker je bil „slovenski hujskač“. Podreka je razširil „Novice“, „Zgodnjo Danico“ in knjige družbe sv. Mohorja med beneške Slovence, zlagal je pesmi ter na vse načine budil narodno zavest svojih rojakov. V Gorici je leta 1869 izdal Podreka „Katekizem za Slovence videmske nadškofije na Beneškem“. S tem so dobili beneški Slovenci prvi katekizem v svojem narečju. Podreka je umrl l. 1889.

V. Herbert:

Božično drevesce.

Bil je nekoč velik gozd. V njem je stalo mnogo, mnogo jelk. Vse so bile tako preobložene s snegom, da so se kar šibile pod njim in je bila nevarnost, da se vse polomijo. Tedaj pa je prihrumela mogočna nevihta, in v gozdu se je začel divji ples. Vsa drevesa so prosila:

„Daj, osvobodi nas bremena, ki nas teži, sicer moramo omagati, in kmalu bomo ležale uničene, pokončane na tleh.“

Smeje je ugodila nevihta njihovi želji. Zabučalo in zažvižgalo je še huje, zamajale so se jelke na desno in na levo, zagrmelo je, in prosta težke snežne odeje so dvignila drevesa svoje vejevje ponosno in radostno višje in višje.

Samo majhno drevesce v zatišju ni bilo deležno te dobrodejne izpremembe. Nasprotno: kepe snega, ki so letele z visokih jelk, so padale na ubogega pritlikavca, da je bil sedaj skoraj docela pokrit s snegom; samo košat zelen vršiček je pričal, da še živi. Toda kako bi se upal zaprositi pomoči in varstva vsemogočne nevihte! Prezrla in zasmehovala bi ga, kakor ga sedaj zasmehujejo lepo zelene, visoke in ošabne jelke, ki stoje okoli in okoli njega.

Udano in ponižno je omagovala jelčica pod težko snežno plastjo: „Namenjeno mi

Mesto, kjer se je zgodila nesreča: cesarjev avtomobil je obtičal v valovih Soče. Vojaka, ki sta hotela prenesti cesarja na kopno, je izpodnesla deroča reka in vsi trije bi kmalu utonili.

na Beneškem. Šolal se je v Čedadu in dovršil gimnazijske uke v Vidmu. L. 1848 je pel novo mašo in postal kaplan v Tarčentu blizu goriške meje. Takratni vikar v Livku v kobaridski dekaniji in poznejši kanonik Hrast mu je bil zvest prijatelj. L. 1857 je služboval Podreka v Št. Petru Slovenov, leta

je pač tako,“ je zdihovala in se sklanjala globlje in globlje k tlom. Naposled sta jo premagala utrujenost in bolešt, in zaspala je.

Tedaj pa je prihitel Jezušček iz nebes, da izbere drevo, ki ga okraši in ponese ljudem, ki so dobre volje in blagih src.

„Tole vzemi!“ je rekel eden izmed

trume angelov, ki so ga spremljali, in pokazal je na vitko visoko jelko, ki je ponosno dvigala svoje veje v nebo.

Ježušček pa je zmajal svojo kodrasto zlatolaso glavico in je tiho stopil mimo samozavestne domišljavke.

„Ta tukaj je najlepša,“ je nasvetoval drug spremljevalec ter pokazal na mogočno in košato jelko z enakomerno razvrščenimi vejami. Ogromne njegove korenine so štrlele izpod snega; bilo je to drevo, ki more preživeti stoletja.

Pa tudi ta orjak ni našel milosti v očeh božjega deteta, ki ni hotelo položiti svoje svete ročice blagoslavljaljoče nanj.

Dolgo je stopal Ježušček od drevesa do drevesa; ni se menil za navdušene vzklike svojih angelov, ki so se na tihem čudili, da se njih poglavar tako dolgo ne odloči. Jelke so bile vendar vse čarobno lepe, prekrasno zelene in kakor od vrha do tal posute z biseri.

Tisti čas pa je zadonel po gozdu bolesten vzdih. Božje dete se je ozrlo v ono smer, in blizu sebe je zagledalo majhno, skrivljeno drevesce, ki se je moralo zdajzdaj zgruditi pod uprav neznosnim bremenom. Tedaj je segel Ježušček v košarico, ki so jo nosili njegovi spremljevalci, vzela je pisano lučico in jo pritrtil na vejico male jelčice. Pa še eno in še eno ... tako da je drevesce kmalu zažarelo daleč naokrog. Topli žarki lučic so hitro stopili vse snežinke; teža snega je postajala lažja in lažja, drevesce se je olajšano vzravnalo in se dvignilo višje in višje. Zažarelo je v tisočerižarkih, — še nekaj hipov, in med visokimi, temnimi jelkami je zablestel bajni čudež, ki je napolnil ves gozd s svojim zlatim, plamenečim blagaslovom. Mala jelčica je bila še vsa omamljena te prelesti: malo prej je bila še od vsakogar zaničevan in preziran pritlikavec, a sedaj ta prekrasna obleka stkana iz pestrih luči, ki se prelivajo v vse barve!

Dr. Ivan Lah:

Naš tovariš Braunstein. ali povest o bratu vojnega ministra X. Y. Trockega.

(Nad vse resnična povest.)
(Konec.)

„Ali poznate Cassija,“ me je vprašal eden iz njih.

postavi in obrazu pristen južni Italijan, a govoril je dobro slovensko. Ker je mnogo z nami občeval — so mu očitali Italijani, da je renegat. On se je na to smejal — bil je lep, prijazen fant in kavalir. Chescutti je bil Slovenec iz Ljubljane — naš dragi znanec in tovariš.

Ko smo odhajali iz Hainburga, sta od-

Stotnik Werkmann in nadporočnik Kurt Friess Barta, ki sta se tudi udeležila reševanja našega cesarja iz nevarnosti, da bi utonil.

„Seveda ga poznam!“

„Cassio je bil moj najboljši prijatelj. Moje ime je Braunstein. In Chescuttija poznate?“

šla oba z italijanskimi podaniki v Steinklamm in mi smo odšli v Sitzendorf.

Od takrat nismo vedeli ničesar o njima. Šele ta družba, ki je prihajala iz tabora v Steinklammu, nam je prinesla novih vesti. Odhitel sem k gospodični Ljubici, da sem ji poročal o novih gostih in o starih naših znancih. Večerja je bila med tem gotova. Jaz sem nosil luč, kuhinjsko orodje in zavitke z raznimi začimbami, — in gospodična Ljubica večerjo. — Odšli smo večerjat.

Po večerji smo se z novimi gosti natančneje seznanili. Pripovedovali so zanimive stvari iz Steinklamma: tam je bil tabor za ruske podanike. Načelnik tabora je bil grof R., gospodarski upravitelj je bil neki angleški žid K. Grof je ljubil godbo in zabavo — za gospodarstvo se ni brigal. Njegova žena je bila med prvimi damami „Rdečega križa“, ki so odšle v Rusijo, kjer so bile sprejete v avdijenci pri carici in so obiskale tabore naših ujetnikov. V Steinklammu je bilo veselo življenje: prirejali so se razni večeri: na njih je pel n. pr. tudi bivši ljubljanski operetni tenor Iličič, ki je bil tudi tam interniran. Toda teh zabav so bili deležni samo boljši ljudje. Za red je skrbelo 52 policajev, izbranih iz vrst internirancev — množica je morala trpeti in delati — angleški žid je gospodaril.

Naenkrat se je pokazalo, da manjka pri upravi cel milijon kron. Grofa so poklicali na Dunaj in njegovo družbo so razposlali po raznih taborih. Grof je moral k armadi in leto na to smo čitali, da je padel. S tem se je izognil težkemu procesu. Kaj se je zgodilo z židom, ki je bil največ kriv, ne vem.

Naši gostje so bili torej en del onih ljudi iz Steinklamma

Toda hotel sem vam pripovedovati o tovarišu Braunsteinu. Bil je prijeten, zanimiv družabnik: govoril je rusko, nemško in

Rešitelji cesarja iz valov Soče (od leve na desno): desentnik Kraft (srebrna kolajna), narednik Pokorny, telesni lovec Reisenbichler, gardni četovodja Tomek, narednik Jirous, četovodja Schumann in narednik Blaković (zlate kolajne).

In še enkrat se ga je dotaknilo božje dete s svojo mehko ročico, ga dvignilo in ga poneslo preko vsega gozda ljudem, ki so prav tako tiho in potrpežljivo omagovali pod težkim bremenom bede in gorja.

Sedaj so imeli blesteče, blagor in srečo prinašajoče božično drevesce.

„Poznam, bil je z nami.“

„Tudi on je bil moj prijatelj. Je iz Ljubljane.“

Spomnil sem se obeh dragih tovarišev, ki sta bila z nami na ljubljanskem Gradu, v Lipnici in v Hainburgu. Cassio je bil pred vojno na Rakeku, dober, ljubezniv dečko, po

Cesar Karl in cesarica Zita v Trstu.

špansko. Potoval je po Ameriki, živel je eno leto v Argentini v Buenos Airesu. Kako je prišel v Avstrijo v internat — ne vem. Imel je kakih 22 let; na obrazu se mu je poznalo da je žid: doma je bil v Nikolajevsku, kjer je njegov oče trgovec. Včasih je pravil o svojem bratu-socijalistu; drugače ni rad govoril o sebi in je prikrival svoje židovsko pokoljenje. Postala sva si dobra znanca: izposojeval si je pri meni knjige in je mnogo čital. Pozneje se je lotil dela pri zgradbi novih barak. Bil je močnega telesa in zelo delaven. Ko je prišla pomlad, so si Rusi zasadili svoj vrt: vozil je prst ves dan in je bil ponosen na svoje delo. Bil je navdušen Rus. Nekoč sva govorila o ruski armadi, in jaz sem si dovolil par nelepkih opazk. Braunstein je bil užaljen. Vstal je in odšel z besedami: „Ne morem vam dovoliti, da bi v moji prisotnosti žalili rusko armado: ako hočete, da bodeva prijatelja, ne govorite nikdar več tako.“ Ugajal mi je ta ponos. Šel sem k njemu in sem se opravičil: moje opazke so izhajale iz mojega slučajnega razpoloženja, ne iz prepričanja.

In vendar se mi zdi, da mi ni popol-

Naš cesar na Tilmentu v Benečiji.

pravzaprav. V Gorici je dolgo stanoval pri „Casapiccoli“. Pravil je, da je bil — Redlov učitelj — ruščine. Sploh je mnogo pripovedoval. Morda je tudi mnogo lagal. Kmalu je stopil v ožjo zvezo z upravo našega tabora.

Sumili so ga, da je špijon. Kmalu nato je postal — prvi policaj našega taborišča. Bil je rojen policaj in se je počutil dobro v svoji novi službi.

Braunstein mu — ni bil prijatelj.

To je torej ta povest.

Rekli bodete, da sem mnogo več govoril o drugih stvareh nego o tem, kar sem vam hotel povedati. To je za to, ker je na svetu mnogo več in bolj zanimivega nego — ruski ministri in njih sorodniki. Vendar ta povest morebiti ne bo brez zanimivosti, ker kaže, kako so avstrijski internati združevali ljudi in države. In to je tudi slava. A'i ne mislite?

Naš cesar v družbi bolgarskega kralja Ferdinanda na tržaškem kolodvoru.

!!! Naročajte in širite !!!
„Tedenske Slike“

E. G. Brat:

Beg za milijoni.

Roman Slovenca Amerikanca.

21. nadaljevanje.

Jack pa je korakal dalje mimo visoke cerkve sv. Petra in Pavla, zavil mimo tovarn za usnje, krtače in smotke, obšel ostanek starega trdnjavskega ozidja ter dospel na Poljsko cesto.

Tu je stala še vedno hiša št. 25. Dobro jo je poznal, saj je živel v njej šest let.

In res, evo ga na ozki ruševini ozkega predvrta — mal zajček iz pobarvane gline! Še vedno je bil brez levega uhlja, ki mu ga je nekdanj z ravnalom odbil. Na stebru vrtna ograja se je svetila še vedno deščica iz rumene medi in na njej ime in poklic njegovega dobrega strica.

»Landesgerichtsrat Bellitsch!« je čital Jack. »Glej ga ... avanziral je!«

In že je pozvonil. Po tlakovani veži so se čuli koraki v mehkih copatah, zaporna verižica je padla, ključ v vratih se je zavrtel in skozi ped široko odprtino se je pojavil oster nos, nad njim dvoje sivih, kakor osat bodečih oči, pod njim usta s tenkimi, brezkrvnimi ustnicami.

Iz osvobodjene Gorice: Lahi so silno utrdili tudi goriško pokopališče ter so bila pokopališčna vrata z železjem, lesom, mrežami in vrečami s cementom izpremenjena v malo trdnjavo.

Iz osvobodjene Gorice: Naša slika kaže, kako so malo ur po osvoboditvi naši vojaki gasili goreče mesto in patrolje preiskovale ulice.

»Tukaj se ne sme beračiti!« je dejala huda ženska. »Kaj ne znate brati?«

Poleg duri je bil resnično na ovalni deščici napis: »Član društva proti beračenju.«

»Govoriti hočem z gospodom svetnikom!« jo je zavrnil Jack.

»Saj se poznamo!« je odmevalo zlobno »Gospoda svetnika ni doma!«

In vrata so se zaloputnila.

»Kje je pa iztaknil to beštijo?« je razmišljal Jack in odšel. »Pa kar precej za berača me obsodi! Kaj sem res tako posvalkan?«

Ogledoval se je: res, voznja v III. razredu je zdelala njegovo obleko, neumit je, nepočesan, neprespan in ves prašen... odlično nikakor ne izgleda. Toda kar precej človeka takole nahruliti in sumničiti —! Zdi se mi, da si je naprtil stric pravcatega zmaja!

Zavil je okoli vogla in krenil v drevo-red. Tod je hodil stric včasih v svoj urad in domov.

Jack je sedel na prvo klop in čakal.

Kolodvor v Vidmu, ki kaže kolik nered so pustili za seboj bežeči Lahi.

Drevored prazen. Kaj pa! Strenovci nikdar niso radi zahajali na izprehod in zrak. Rajši tiče po hišah, po pivnicah in vinarnah ali kavarnah. Katoliki, protestantje in pičloštevni židje žive v slogi in miru v tem mestecu na nekdanj slovanskem ozemlju. Da smo danes na Pruskem, pa naj dokazuje kip ponosno stoječega očeta ujedinjene Nemčije — Viljema I. Pridni, nadarjeni so ljudje te dežele, kjer te ime skoraj vsake rečice in potoka, vsakega hribca in kraja še zdaj spominja, da je živelo in vladalo tod stoletja slovansko ljudstvo. Slovanska in nemška kri se je zmešala v današnji zarod, ki je več najrazličnejših obrti in spretnosti. Sladkor in smotke, usnje, biče in porcelan, krtače in drugo robo izdelujelo Strenovci po mnogobrojnih velikih in domačih tovarnah in delavnicah, izvažajo, bogate ter vedno dobro žive.

In vendar bi ne hotel živeti Jack v tem sitem miru omejenih filistrov, ki nimajo smisla ne za umetnost, ne za gledališče in slovstvo,

niti ne za politiko, nego le za polne lonce in polne vrče. Ne, borba, živa tekma, tveganje, spekulacija, napredovanje, večna izprememba dajejo življenju mik in čar. Zato je pobegnil Jack pred leti iz tega malomestnega zadušljivega ozračja v viharni, svobodni svet in ni mu žal. Pobegnil bi tudi danes.

O tem je premišljal sedaj na klopi ter zrl po drevoredu navzdol, odkoder je imel priti stric svetnik iz svojega urada.

In resnično, tam se je že bližal slok starejši gospod goloobritega obraza z zlatimi naočniki. Moj Bog, čisto takšen je, kakor njegov rajni oče! Brat je podoben bratu kakor šiling šilingu! Morda je ta nekoliko šibkejši, nežnejši, seveda, tudi starejši kakor je bil nesrečni oče . . ., toda gotovo je: gospod, ki se bliža, je stric, sodni svetnik Bellitsch!

Pod desno pazduho je nosil ozko in dolgo torbico z akti. Še vedno je marljiv kakor nekdanj ter si prinaša delo iz pisarne celo domov! Torej nobenega dvoma več, in Jack je vstal ter pozdravil:

»Dober večer, gospod sodni svetnik!«

Svetnik je jedva premaknil svoj širokokrajni klobuk, zamrmral in se kakor nehote ustavil.

»Oprostite . . . kdo ste?« je vprašal negotovo in začuden. »Tako me silno spominjate . . .«

»Koga, prosim?«

»Mojega rajnega brata!« je vzkliknil svetnik.

»Jaz tudi?!« se je začudil Jack. »A vi ste me pravkar silno spomnili mojega rajnega očeta! Torej, ljubi striček . . .«

»Jack, ti!? Kako prihajaš ti sem?«

»Deloma na barkah, deloma z železnico, deloma z avtomobili.«

»Pa kako da si kar naenkrat spet tu?«

»No, petnajst let te nisem videl, pa mi je postalo dolgčas po tebi, stric.«

»To se pravi — denarja bi rad, ne?«

»No, če mi ga posodiš . . . ne, ne, — nikar ne misli, da ti denarja ne povrnem! — pumpati brez vračanja ni moja navada!«

»Da, da, da . . . ampak k meni tako ne moreš kar takole: moja gospodinja . . .«

»O poznam jo!« se je zasmejal Jack. »Ne zavidam te za njo!«

»Za božjo voljo!« je vzkliknil stric. »Pa vendar ji nisi pravil, kdo si?! Še danes zve vse Strenovo . . .«

Jack ga je potolažil, da ga je kuharica imela za berača in da mu niti vrat ni odprla.

»Prav je!« se je oddahnil stric. »Počakaj še dobro uro: pošljem jo k njenim prijateljicam — v cerkev — kamor hoče . . . potem pa pridi k meni.«

»Dobro!« je pritrdil Jack. »Tudi meni je prav tako. Nihče me naj ne vidi pri tebi. Toda ob osmih pridem. Ali imaš doma dobro kapljico?«

»Imam, le pridi!« se je razveselil stric, da je Jack toli skromen. »Dam ti denarja, da si kupiš novo obleko . . . v Vratislavi ali v Kamenicah dobiš dobro robo za mal denar. Potem se pa vrneš v Strenovo in me posetiš, recimo, kot mlad jurist ali kaj takega.«

»Do svidenja torej!« je še dejal Jack in odšel po drevoredu v nasprotno stran.

Tudi njemu bi ne bilo ljubo, če bi ga videl kdo pri stricu po dnevi. Pruski sodni svetnik ne sme občevati s sumljivimi ljudmi, Jack pa strica ni maral spravljati v zadrego, če bi se odkrila njegova sled. Prav mogoče je, da zve Bobby Dodd za Strenovo in strica ter prispe prej ali slej tudi semkaj. Nikakor ne ostane torej dolgo časa tukaj, nego izgine čim hitreje zopet dalje.

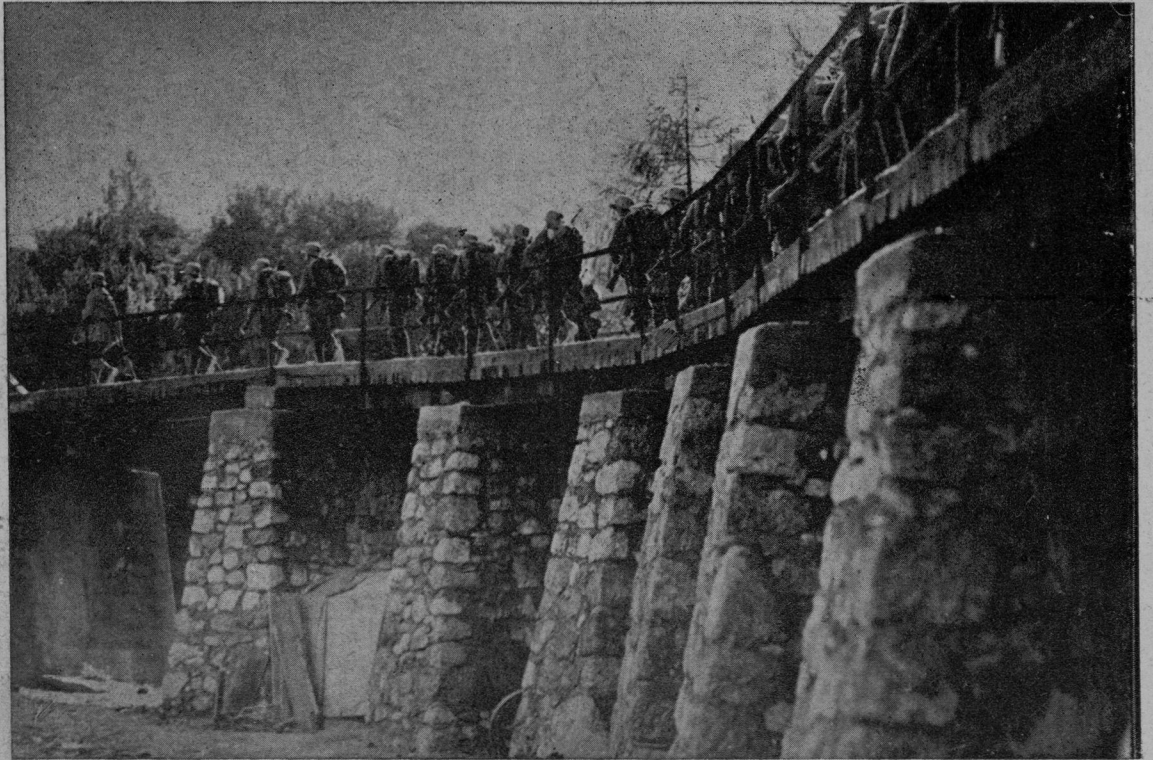
Jack je zavil na Lipovo cesto ter srečal ravnatelja jetnišnice Franzelta. Zelo se je postaral in zgrbil mnogoletni stričev prijatelj. Često je prihajal k stricu kartat ter poznal

Jacka dijaka. Toda zdaj je šel mimo njega, ne da bi ga spoznal.

Pri prekajevalcu Zeidlichu na »Ringu« si je kupil Jack specialiteto — česnjevo klobaso, ki jo je kot deček — vzlic stričevim ugovorom — tako rad jedel, in kos kruha. Obnavljati je hotel s klobaso spomine na

koli! Gotovo je, da ostane Polly zvesta . . . leto dni tudi ni večnost — in potem bo zopet vse dobro.

Vrnil se je v mestece. Razen novega mostu preko Odre, boljšega hodnika ob straneh ozkih ulic in električne razsvetljave je minilo petnajst let skoraj brez sledu za Stre-

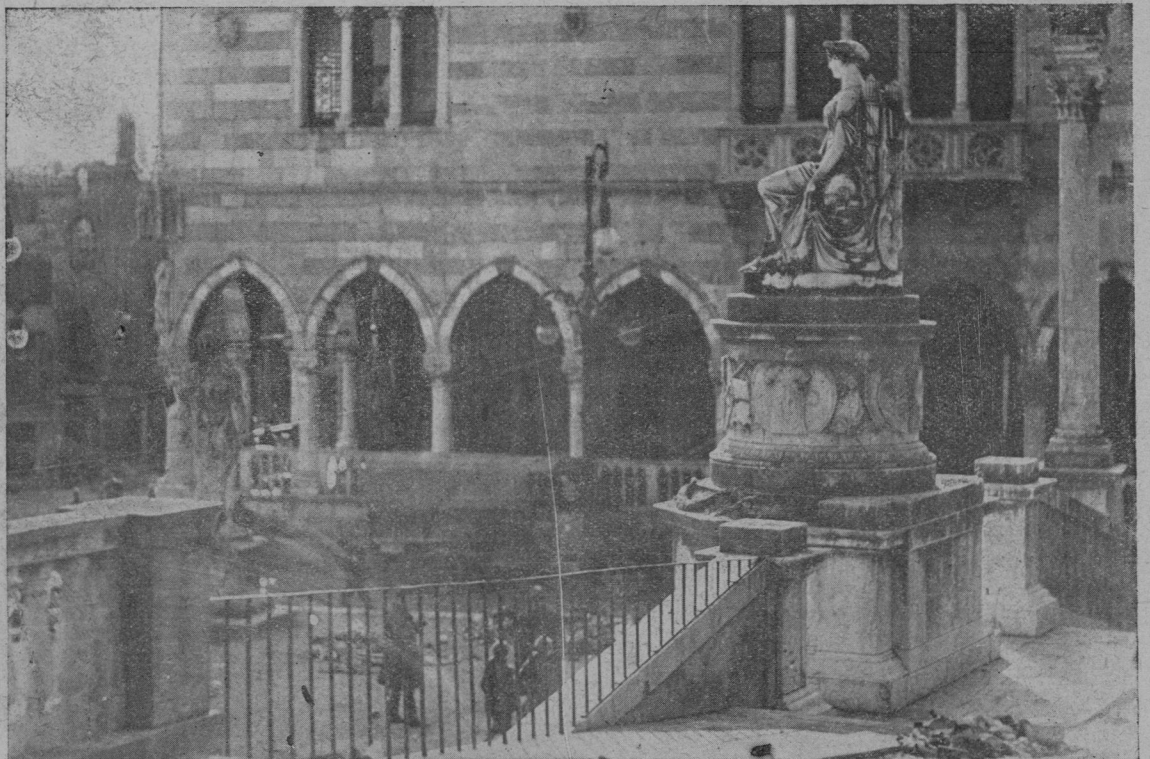
Na poti skozi Benečijo: Naši vojaki korakajo preko kamenitega mostu, pod katerim dere v deževnih dneh hudournik.

srečno mladost, krenil preko mostu čez Odro na loko, kjer je včasih tako navdušeno spuščal zmaje pod oblake, in sedel na klopico.

Toda klobasa mu ni teknila: ali je bila klobasa zanič ali pa se mu je želodec po-

novu. Le rumeno zidovje stare velike jetnišnice je postalo še umazanejše in zanikanejše. Jesenske platane so imele že rumene liste, ki so odpadali v lahnem vetrcu.

Ustavil se je v ponižni gostilni, da po-

V osvojenem Vidmu: Palazzo comunale, (magistrat) krasna stavba iz 15. stoletja; spredaj soha boginje miru.

polnema izpridil. Na loki je bilo prazno — ne dečkov — ne zmajev, Jacku pa je postalo bridko, ko se je spomnil Polly in njenih poljubov. Sladka, dobra žena, kako je bila srečna v njegovem objemu! Bog ve, če verjame sedaj, da njen možiček nikakor ni blazen? Ali pa jo je morda Dodd zopet pričal, da ima moža norca? — Naj stori kar-

pije vrč svetlega, nedolžnega akcijskega piva, ki ni nikomur opasen, popušil pristno prusko 'havanzenko', ki gori kakor suha slama, ter se je vrnil k stričevi vili.

Bilo je točno osem, ko mu je oprezujoči stric lastnoročno odprl duri ter ga vedel v jedilnico. Tu je stala že pogrnjena miza s steklenico rdečega vina na sredi. Plinov

lestenec je gorel, a okna so bila skrbno zastrta.

»Oho, striček, svinjsko pečenko si mi pripravil!« je vzkliknil Jack. »Torej še nisi pozabil, da je svinjetina zame prva delikatesa! Slava ti! Dober spomin imaš!«

In sedel je na zofo. Toda opazil je, da

pregovor, ti pa —!»

»Kako to?« se je zasmel Jack. »Ali mi verjameš, da ne menjam s teboj? Kakor me vidiš tukajle pred sabo, sem prvi blagajnik velike banke milijonarja v Chicagu, — sem srečen zakonski mož prekrasne žene, milijonarjeve edine nečakinje, — prebivava

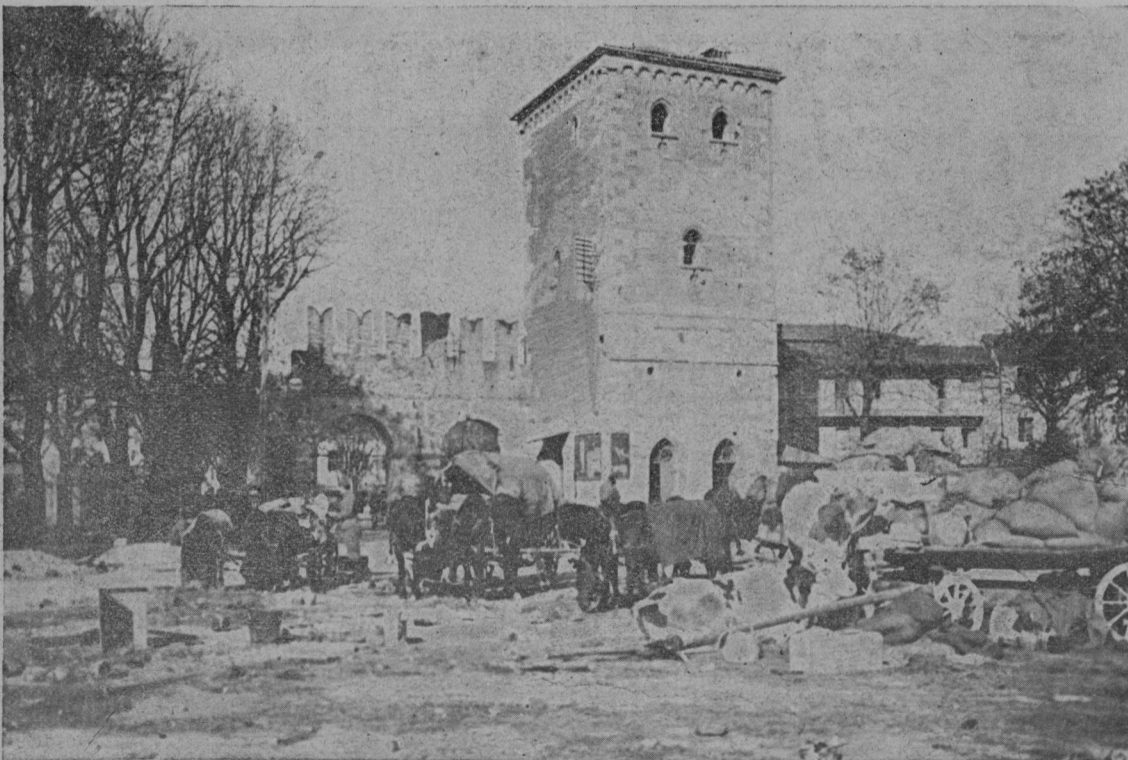
Severno italijansko mesto Pieve di Cadore, rojstni kraj slavnega laškega slikarja Tiziana. Na levi Tizianov rojstni dom.

ni na mizi za strica ne krožnika ne čaše.

»Oho! Sam ne bom jedel in pil!«

In šinil je iz sobe ter se vrnil s polovico gnjati in tremi steklenicami vina, postavil je vse na mizo ter v biféju poiskal še

v lastni razkošni vili, v primeri s katero je tale tvoja vila prava kmečka kočica! Moja plača znaša na leto dvakrat toliko dolarjev, kakor tvoja v markah, — imam svoj avtomobil, svoj aeroplan ter imam trdno pogodbo,

Naš tren z vozovi z vrečami moke, tabori v Vidmu, glavnem mestu slovenske Benečije.

časo, vilice, nož in brisačo.

»No, sedi, jej in pij kakor doma! Bog te živi, predragi striček!«

In trčil je s svetnikovo čašo. Stric pa je sedel čmeren in majal glavo.

»Zdi se mi,« je dejal, »da si še vedno isti neugnanec, kakršen si bil nekda. Čudno: jabolko ne pade daleč od drevesa — pravi

da postanem najkasneje v poldrugem letu solastnik milijonske tvrdke Belič & Hegan. Kaj praviš zdaj? Tega pač nisi pričakoval?«

»Ali si mi prisel obešat ameriške laži? Ne, to . . . to je preneumno!«

»Torej ne verjameš? Kaj misliš, da sem prevozil toliko daljavo le za to, da te nalažem?«

»V mladosti si uganjal najrazličnejše malopridnosti, ampak — lagal nisi.«

»No, torej! Lagal nisem in tudi danes ne lažem. Dragi stric, povedal sem ti ob kratkem vso istino. Zdad pa mi najprej dovoli, da spravim delikateso pod streho!«

In urno je pojedel pečenko, si odrezal še velik kos belega pšeničnega kruha ter v hipu izpraznil steklenico.

Nato je pripovedoval vse svoje dogodivščine tekom minolih petnajstih let. Več kakor dve uri je trajalo pripovedovanje. Ko pa je končal, je imel stric vse solzne oči. Dvignil je čašo, trčil z Jackom ter jo izpraznil do dna.

»Na tvoje zdravje in tvoje Polly!« je dejal stric. »Kdo bi bil to pričakoval! Nič nisi hotel študirati . . . vsi profesorji so obupavali nad teboj . . . pa si vendarle napravil tako srečo. To me silno veseli! In prisrčno ti čestitam.«

»Hvala stric!« je dejal Jack. »Ampak zdaj vidiš, da svojemu očetu in tebi ne delam sramote!«

»O, nasprotno! Tvoj rajni oče, marljiv, vztrajen poštenjak, je umrl skoraj ubožen — jaz, tvoj stric, sem preštudiral grmado knjig in garam že trideset let v državni službi, ne da bi mogel reči, da sem vsaj za evropske pojme za silo premožen mož. Ti pa si imel toliko srečo!«

»Pravo življenjsko izobrazbo dobi človek le v borbi z življenjem, stric, — podjetnost, pogum, tveganje na življenje in smrt pa prinese človeku ali sijajno zmago ali hiter konec . . . Izpričevala, šole, sodbe profesorjev so navadno brez pomena. Mnogo tepcev s krasnimi spričevali sedi po najvišjih službah na škodo držav in človeštva . . . mnogo genijalnih dvojko- in trojkogojev pa tvori in je tvorilo cvet kulture in napredka. Seveda so jih mnogo že v otroških letih zatrli razni Förstnerji in Seueggi . . . ubili duševno in telesno; mnogo jih je tudi obupalo ali ponesrečilo kasneje vsled raznih slučajev in sovražnih usod. Toda vobče ti kaže življenje — zgodovina človeštva — vsakdanja izkušnja: talent, temperament, solidnost značaja . . . to je vse! Tega v šoli niti ne pridobiš, niti ne izgubiš.«

Torej si proti šolam . . . proti študijam?« se je čudil stric.

»Nikakor ne. Kar sem v šoli zamudil, sem moral nadomestiti kasneje sam. A s tem razločkom, da sem se učil le koristnega, pametnega, življenju primernega, vrhu tega pa vsega, kar je resnično lepega in blagega. Brez Förstnerjevih brutalnosti sem se naučil računov, o katerih nima ta filistrsko omejena sirovina niti pojma . . . brez Seueggovih bolnozlobnih sekatur sem ti prečital in proučil cele knjižnice grških, latinskih, nemških, angleških, francoskih, slovanskih in tudi ameriških klasikov. O, čital in študiral sem z veseljem in užitkom! In kar sem vse doživel . . . kar sem spoznal na svetu različnih položajev, poklicev, slojev in stanov, vsega tega bi mi ne mogla dati nobena univerza!«

»Malokdo bi tudi vse to prenesel! Živce imaš —!«

»Res je, prave pravcate očetovske, t. j. slovenske živce!« se je ponašal Jack. »Vidiš, na te živce sem ponosen . . . in zaradi njih in zaradi značaja, ki sem ga podedoval po svojem neomajno vztrajnem, v vsakem položaju hladnokrvnem očetu, bistri slovenski glavi, ki bi se bil gotovo še dvignil in bi morda končno celo obogatel, če bi ga nezadela zavratna katastrofa: zato se spominjam vselej svojega očeta z najnežnejšo, a tudi najhvaležnejšo ljubeznijo.«

»A mati . . . kaj misliš, da si podedoval po njej?« je vprašal stric vidno ginjen.

»Po moji zlati, ubogi mamicici?« je vprašal Jack in se izresnil. Za hip je utihnil in

sklonil glavo. »Mamica Hrvatica mi je dala svoj hrvaški ognjeviti temperament, svoj romantični polet, svoje mehko, sočutno srce in pa ... in pa ...« Jack se je zopet porredno zasmel, »... svojo hrvaško zgovornost, s katero uženem tudi najbolj jezičnega advokata!«

»Bo-og!« je vzkliknil stric ter dvignil čašo, posnemaje narodni pozdrav Omišaljcev in Omišaljč, v dveh visokih tonih pevani pozdrav vedno črno zavutih tužnih udov ter žalujočih starcev na pustem strmim otoku nasproti hrvaške Reke.

»Bo-og, mamica in papa!« je ponovil Jack in trčil s stricem, ki se je popolnoma otajal ter postal ves živ in zgovoren.

»Prej sem na tihem obžaloval jaz tebe ter te smatral za revnega izgubljenca, — zdaj pa se smeješ pač ti meni ter me imaš za malomestno revše!« se je šalil stric napol resno.

»Nikakor ne,« je ugovarjal Jack, »nasprotno, občudujem te, ker se v tem malomestnem filistrstvu vendarle nisi popolnoma skisal. Človek ni le produkt krvi, vzgoje in izobrazbe, nego tudi svoje okolice in družbe. Najlepša ščuka pogine v mlaki — največji talent usahne in največji temperament se razpuhti med filistri... Škoda te je za Strenovo! Daj se upokojiti, stric, — pa pojdi z mano v Chicago!«

»Kaj naj počnem ondi?« se je zgrozil svetnik. »Jaz — starec v Ameriko?!«

»Prestar nisi! Mojo ženko bo zelo veselilo, če ji boš delal družbo — ker jaz ne bom dovolj utegnul —, vrhu tega pa najdem zate, jurista, še mnogo dela, ki te bo veselilo in ti prinese toliko zaslužka, da se šele zaveš, čemu si v svojem življenju toliko študiral!«

Svetnik Bellitsch se je smehljaje zamislil in stresal svojo glavo.

»Ne, ne, to so fantazije!« je dejal. »Če bi se bil vrnil pred desetimi leti ... danes pa je že prekasno zame.«

»Za močno voljo ni nikoli prekasno!«

»In potem — moja gospodinja...«

K osvoboditvi koroške meje: Pogled na dolino reke Bebe (1) s Pontabljem (2) in Pontebo (3) ter z mostom (4), ki ju veže in tvori mejo med Italijo in Avstro-Ogrsko. Skozi to prekrasno dolino vozi železnica preko Benečije v Benetke.

Naš tren vozi preko porušenega, le za silo popravljenega mostu preko reke Tilment.

»Kaj ona! Saj jo vendar plačuješ... odpoveš ji —! Ali imaš morda do nje obveznosti... hm!... oprost, stric...«

»Nikakor, nikakor!« je ugovarjal svetnik in postal nehote zbežan. »Obveznosti, ki bi se ne dale pravno razveljaviti ž njo, nimam! Kaj pa še!«

Nervozen je vstal ter se ozrl na dolgo stensko uro. Tudi Jack se je dvignil, stričeve zadrege pa ni prezrl.

»Potem pa ni zadržka, stric. A zdaj pojdeva spat, kaj ne?« je vprašal hitro.

»Predstavim te vendar prej še njej... Vsak hip se mora vrniti.«

»Ne, ne, — nikakega znanja ne maram s tvojo gospodinjjo,« je ugovarjal Jack. »Nasprotno, niti ona ne sme vedeti, da sem pri tebi,«

»A zakaj vendar? To bi se videlo, kakor...« se je čudil stric.

»Ne maram! Svoje vzroke ti že povem jutri!« je vztrajal Jack. »Zdajle še lepo pospravim po mizi, potem leževa spat. Moja prisotnost pa mora ostati absolutna tajnost tvoja in moja!«

»Zagonetka. Kaj naj to pomeni?«

Jack pa je že pograbil prazne steklenice in čaše, krožnik z gnatjo in štruco kruha ter je vse skupaj odnesel v kuhinjo in shrambo tik nje.

»Tako — vse v redu!« je dejal, ko se je vrnil v jedilnico. »Zdaj pa sedi in napiši pismo! Če ne veš, komu, piši mojemu šefu in tustu v Chicago lep pozdrav!«

»Ali čemu neki?« se je čudil stric.

»Zato vendar, da lahko jutri zjutraj tvojega zmaja pošljeva iz hiše k vragu!« je razložil Jack ter odšel v stričevo spalnico. Ondi je našel tik postelje širok divan in na

San Martino di Castrozza, velepriljubljeno letovišče na Tirolskem s slikovito alpsko okolico, nedavno zopet osvobojeno.

Poravnajte naročnino!

njem debelo preprogo. Urno si je sezul čevlje, odložil vrhnjo obleko ter legel.

Stric je res napisal pismo ter ga položil na vogel mize. Nato je ugasnil lestenec ter prišel v spalnico. (Dalje prihodnjic.)

Našim naročnikom.

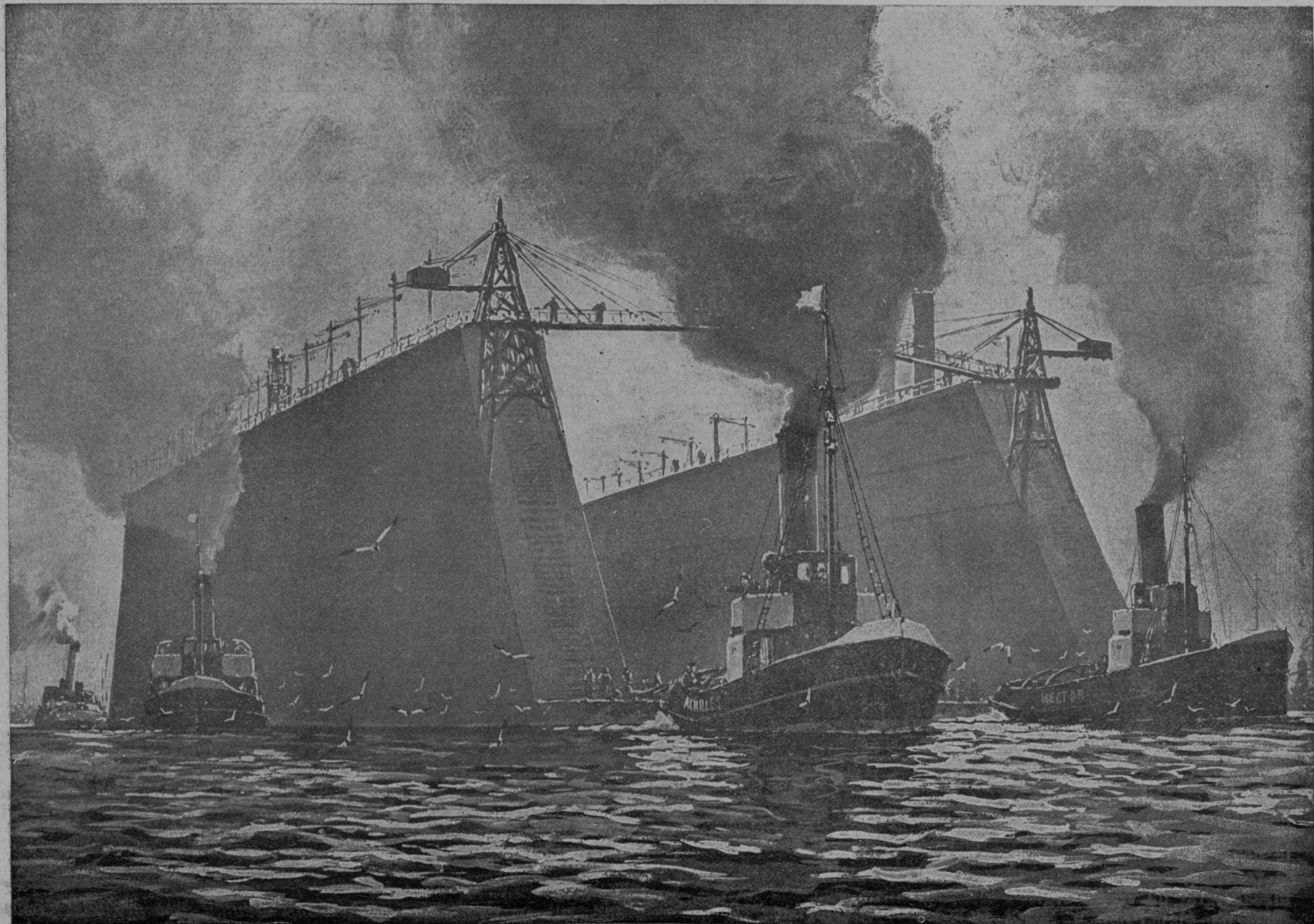
Ker so se vse tiskarske potrebščine silno podražile, zlasti pa papir, barva in klišeji, smo, žal, prisiljeni, da z novim letom 1918 povišamo naročnino „Tedenskim Slikam“.

Vagon papirja (10.000 kg) za „Tedenske Slike“ je stal l. 1914 2.800 K; l. 1915 6.500 K; l. 1916 13.700 K in l. 1917 — 18.000 K. Kako bo prihodnje leto, pa še ne vemo. Papir za „Tedenske Slike“ za l. 1918 smo si zagotovili še o pravem času ter ga imamo en vagon že v Ljubljani in enega dobimo januarja 1918.

Tiskarska barva je stala pred vojno kg 8—10 K, danes pa stane 40—60 K. — Klišeji (za slike) so stali pred vojno cm² 5 vinarjev, danes pa stane cm² z draginjsko doklado vred 20 vinarjev. Kliše naslovne slike meri po 480 cm² ter stane po 94—98 K, klišeji za slike v listu 9×15 cm² veliki stanejo po 30 K. Za 48. številko „Tedenskih Slik“ n. pr. stanejo klišeji 636·60 K; za vsako številko torej čez 600 K; pred vojsko pa po 40—50 K za številko.

In tudi drugi stroški so silno narasli. Kljub vsemu se nismo ustrašili, temveč nadaljujemo ter celo napredujemo. Ostanite nam torej zvesti vsi naročniki ter pridobite še novih!

„Tedenske Slike“ stanejo za leto 1918

Nemška plavajoča ladjenica v Kielu, v kateri lahko popravljajo največje ladje. Ladjenica se potopi in med obe steni se ladja zapelje; nato se steni z ladjo vred dvigneta, tako da je ladja na suhem in se lahko popravi. Končno, ko je ladja popravljena, se ladjenica potopi zopet v vodo, in ladja odplave.

za Avstro-Ogrsko za celo leto 20— K, pol leta 10— K, četrta leta 5— K; za Nemčijo celo leto 24— M, pol leta 12— M in za ostalo inozemstvo celo leto 32— Fr. — Po trafikah, knjigarnah in na kolodvorih stanejo posamezne številke po 40 vinarjev izvod.

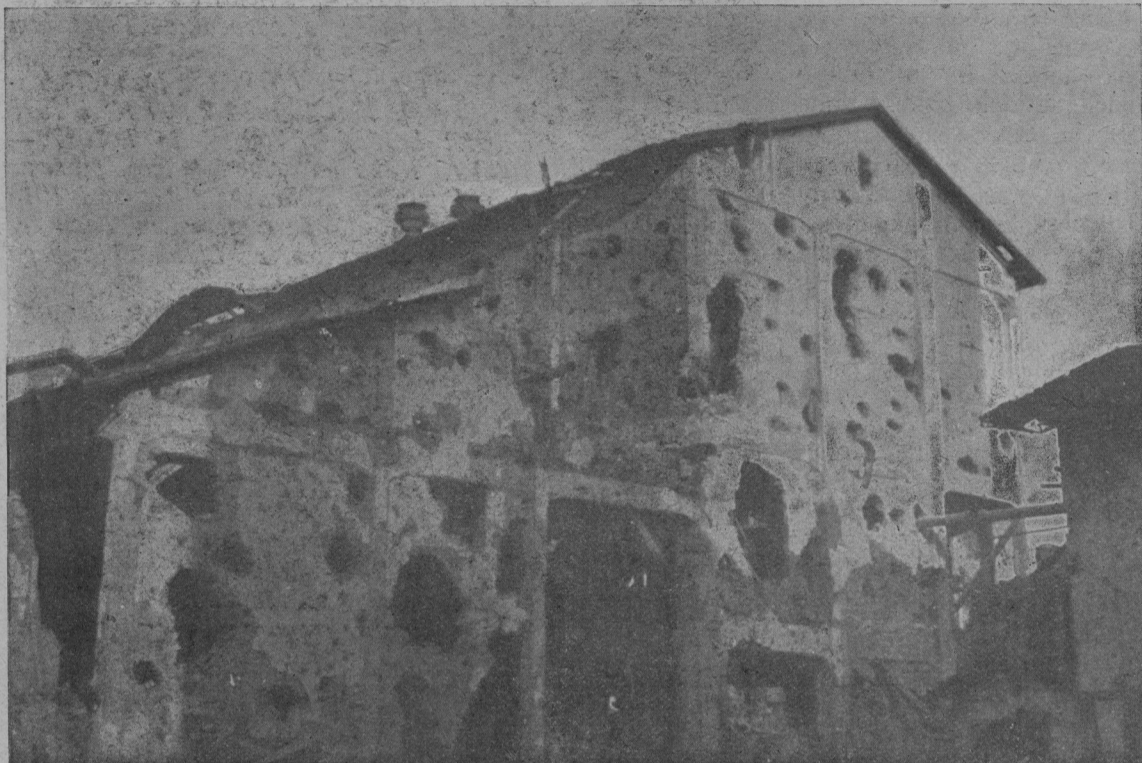
Razširjajte „Tedenske Slike“, zahtevajte jih povsod! Čim več bo naročnikov in odjemalcev, tem lepši bo naš list, ki že danes

Višebrodu, kjer je imel priliko spoznavati koralno petje. A še pred koncem novicijata je dal samostanu slovo ter šel v Prago študirat pravo. Tudi tukaj je bil kot pravnik obenem učitelj v glasbenih zavodih Mikovem in Smetanovem. Slavn skladatelj B. Smetana, spoznavši izredni muzikalčni talent Foersterjev, ga je nagovarjal in vzpodbujal h glasbenim študijam, in Foerster ga je ubogal ter se po absolviranih pravniških študijah

ga uporabljal umetnosti in narodu v prid kakor bi rad, kajti: opravljal je službo orglarja in kapelnika stolnega kora, vodil orglarsko šolo, poučeval v petju na c. kr. srednjih šolah in v obeh semeniških ter urejal cerkvene priloge za „Cerkveni Glasnik“.

Njegovih glasbenih del nam ni možno zbrati, navedemo naj tedaj izmed velike množine njegovih cerkvenih in svetnih skladb samo nekatera, za našo glasbeno literaturo najvažnejša dela, ki so: „Gorenjski slavček“, opera, obdarovana s prvim deželnim darilom; „Cerkvena pesmarica“, katero je izdala družba sv. Mohorja; „Missa solemnis“, zložena v čast dežel. jubileja; „Pevska šola“; „Nauk o harmoniji, generalbasu, modulaciji, kontrapunktu i. t. d.“, „Klavirska šola“, katero so povsod, celo v berlinskem listu „Klavierlehrer“, jako pohvalno kritikovali. K temu moramo še pripomniti, da je bil Foerster prvi, ki nam je podal slovensko glasbeno terminologijo.

Mnogo zaslug si je stekel Foerster tudi s tem, da je upeljal naše narodne cvetke v salon in na koncertni oder. Nekatero narodno pesmi, prirejene po Foersterju, je izdala „Glasbena Matica“; nekaj pa jih je priobčil Foerster sam v posebnih zbirkah, kakor so „Triglav“, „Venec Vodnikovih pesmi“ in druge. „Glasbena Matica“ je izdala že več zvezkov njegovih koncertnih skladb za zборе, kvartete in soli ter je samo z njegovimi velikimi kompozicijami več let polnila sporede svojih koncertov. Za njegove izredne zasluge ga je imenovala za svojega častnega člana, mestna občina ljubljanska pa mu je podelila častno meščanstvo. Ocena Foersterjevega ogromnega dela, ki ostane večno nepozabljeno v zgodovini naše kulture, spada v strokoven glasben list. Mi mu ob njegovi 80-letnici izrekamo — gotovo v duhu vseh slovenskih glasbenih društev, pevcev in pevk, organistov in komponistov — le svojo iskreno zahvalo. Bog ga živi čvrstega in zdravega še mnoga, mnoga leta!

Papirnica v Podgori pri Gorici — neštetokrat zadeta in preluknjana.

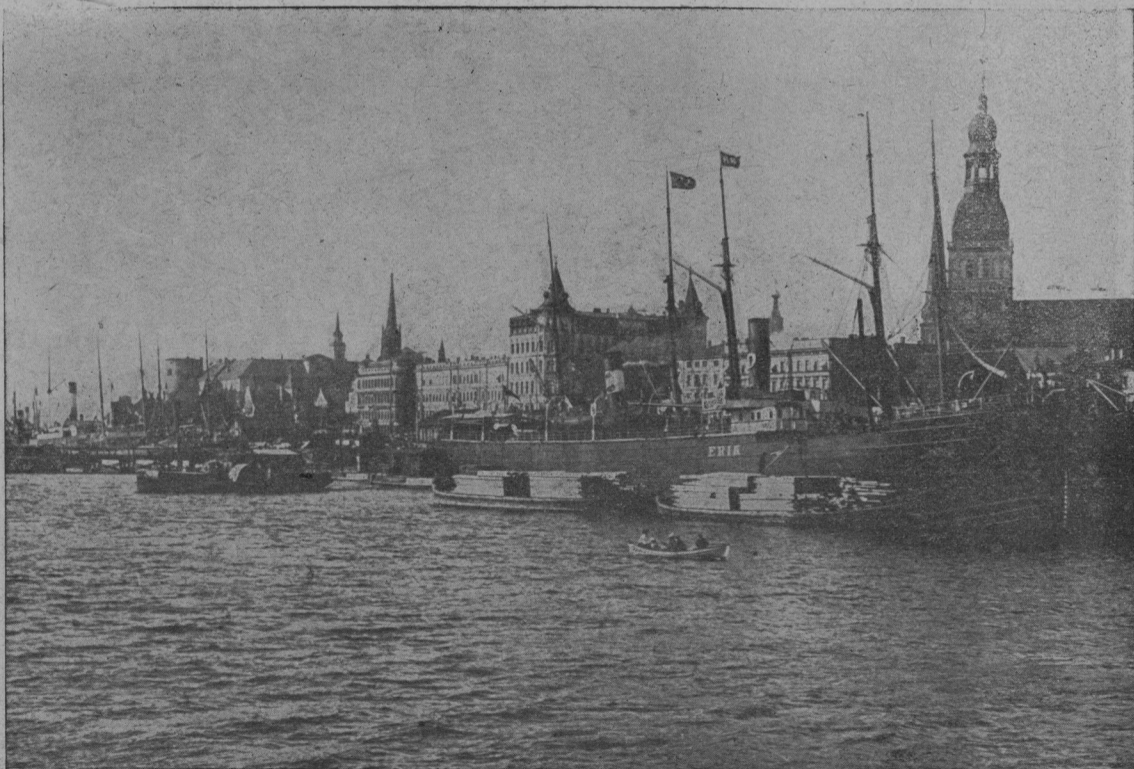
nima para na vsem slovanskem jugu. Naša želja pa je: kvišku in naprej! Zato uljudno vabimo vse slovenske pisatelje: V slogi je moč in uspeh! Stopite v naš krog, da ustvarimo v edinstvu iz „Tedenskih Slik“ vzoren jugoslovanski ljudski tednik, ki bo naši kulturi v ponos, narodu pa v korist!

popolnoma posvetil glasbi. Da bi dobil po trebnega časa in priložnosti za take študije, je sprejel ponujeno mu službo organista in vodje v stolnici v Senju v Hrvatskem Primorju. Tukaj je ustanovil glasbeni zavod z

Osemdesetletnica skladatelja A. Foersterja.

Z najprisrčnejšo hvaležnostjo se bodo dne 20. t. m. spominjali Jugoslovani, posebej še Slovenci, za našo glasbeno umetnost velezaslužnega moža, ki bo praznoval tega dne svoj 80. rojstni dan. Profesor Anton Foerster, skladatelj prve slovenske opere, dolge vrste krasnih solospjevov, neumrlih čveterospjevov, moških, ženskih in mešanih zborov, orkestralnih skladb, maš in nebroj cerkvenih pesmi po slovenskem in latinskem besedilu, je največji, najodličnejši slov. umetnik XIX. veka na glasbenem polju. Rodom Čeh, je bil med prvimi rodoljubi, ki so z vneto delovali za slovensko opero, je bil vse življenje izredno plodovit komponist pesmi, ki uživajo že pol stoletja kot umetnine največji ugled ter prav posebno popularnost. Vzgojil je Slovincem celo vrsto dobrih organistov in pevcev, s svojimi vzornimi skladbami pa je vplival vzgledno na vse naše moderno kompozitorstvo.

Anton Foerster se je rodil 20. dec. 1837 v Osenicah na Češkem. Njegov oče Jožef, ki je bil izvrsten učitelj in glasbenik, ga je poučeval že v nežni mladosti v glasbi. Anton je napredoval v tej stroki tako pridno, da je že kot gimnazijec-drugošolec pri dijaških mašah igral na velike orgle. Pozneje je študiral na gimnazijah v Mladi Boleslavi in Budjejevicah. Tukaj je sodeloval že v glasbenem zavodu J. Eila kot pomožni učitelj. Po maturi je vstopil v red cistercijanov v

Iz pobaltskih krajin ruskih: Mesto in luka Riga, ki je igralo v napoleonskih vojnah istotako važno ulogo kot dandanes. Pri premirju so Rusi zahtevali, da Nemci spraznijo otoke v riškem zalivu.

glasbeno kapelo. L. 1867. so ga povabili v Ljubljano ter ga namestili kot pevovodjo čitalnice in kapelnika dramatičnega društva. Tukaj so ga začeli že čez eno leto oblagati z delom, da mu ni preostajalo časa, ki bi

Današnji številki smo priložili poštne položnice vsem naročnikom ter prosimo, vpošljite naročnino takoj. Kdor pa že ima vplačano naročnino, naj shrani položnico

za prihodnje vplačilo. — Razširjajte „Tedenske Slike“, opozarjajte prijatelje in znance nanje in pridobivajte novih naročnikov!

Knjiga ruskih humoresk*.

Kdor hoče spoznati in razumeti Ruse, njih mišljenje in življenje, mora čitati dela ruskih pisateljev. Iz spisov Gogoljevih, Gončarovih, Turgenjevih, Dostojevskega, Tolstega, Saltykova, Garšina in Danilevskega moreš najlepše odkriti rusko dušo, polno pristno krščanskih vrlin, a tudi polno prizgojenih nravnih hib, predvsem lenobe, gnilobe in nevednosti. Ruski narod je produkt svoje zgodovine. Takega, kakršen je danes, so napravili tatarsko robstvo, nevoljništvo, carski absolutizem in ruska pravoslavna cerkev. Različni vplivi so mu stoletja gnetli kakor testo mehko dušo, različni odgojitelji so obdelavali njegovo naravo, a vsi njegovi učitelji in voditelji so bili brezobzirni nasilniki.

Kakšen je Rus danes, izprevidiš najlažje iz del ruskih humoristov. Čitati Čehovljeve humoreske je dandanes poseben užitek. Smejal se boš, a obenem boš imel isti občutek, ki te je navdajal ob čitanju romana „Oblomova“ Ivana Aleks. Gončarova: težko žalost, bridkost in gnev.

Prav posebno zanimive so humoreske, groteske in satire izpod peresa najnovejših ruskih avtorjev, ki se rogajo in šibajo ruske javne in zasebne razmere iz dobe neposredno pred izbruhom svetovne vojne.

Ruski humorist je že od Gogoljevih časov do naših dni zabavnik, ki v srcu plaka in ki med lastnim krohotom škriplje z zobmi; ruski humorist uganja burke, a pozivlja obenem k revoluciji. Ustanovnik moderne kratke, ostre humoristične črtice je bil rajni A. P. Čehov. Pisal je lehkokrile, navidez brezpomembne skice, ki jim niti ruska cenzura ni pripisovala posebne važnosti. Toda iz vseh njegovih ironičnih šaljk in sarkastičnih smešnic zveni globoka struna tuge, gneva, protesta, revolucije.

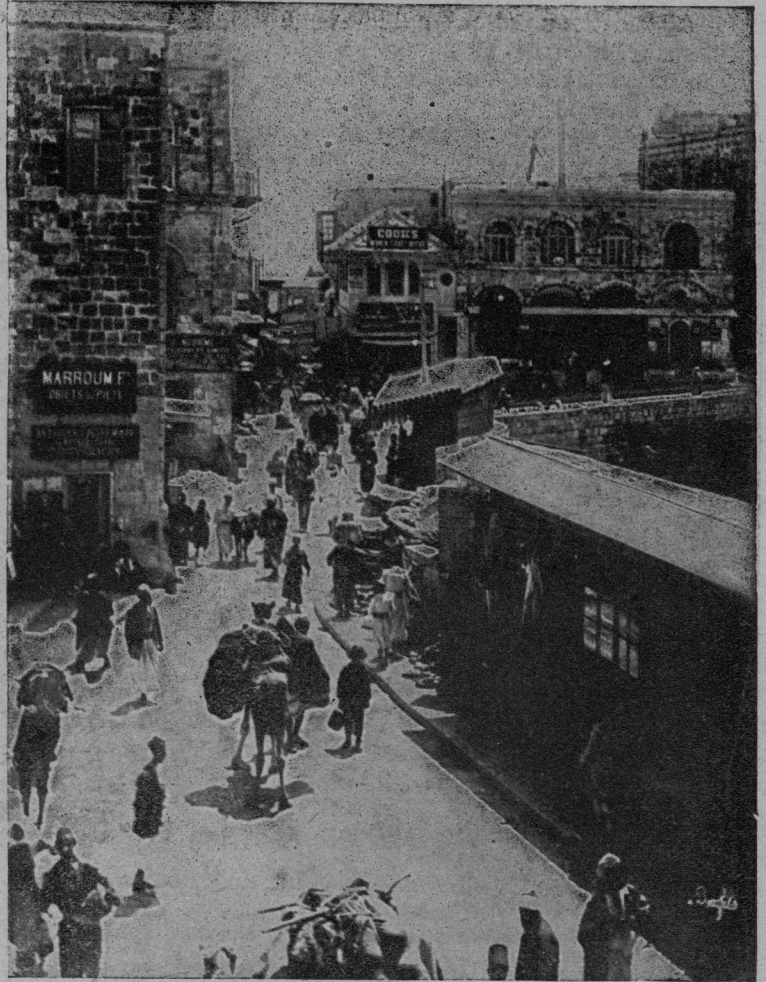
šček tiskovne svobode, so se začeli oglašati moderni ruski humoristi in satiriki — Čehovljevi učenci in nasledniki. In kakor njih mojster, so začeli vihteti med veselimi krohotom s kraguljčki, cvetjem in petljami okrašeno norčevsko žezlo, ki pa je bilo v resnici dolg in oster — b i č. Smešiti, soditi, trebiti, vzgajati hočejo ti ruski humoristi. Zato pa se more čitatelj njih humoresk pač le smehljati in redkokdaj zakrohutati: ta humor je jedek, bridek, žgoč, poln solz in jeze.

V velikih ruskih dnevnikih in specialnih humoristično-satiričnih listih se je pojavilo tekom poslednjih let več ruskih pisateljev, ki so s svojimi drobnimi humoreskami, groteskami in satirami mahoma vzbudili senzacijo med rusko inteligenco. Njihove pereče aktualne spise pa je čital tudi široki narod in so jih prinašali v prevodih mnogi tuji časopisi. V teh spisih je govorila ruska opozicija in z njimi se je zanašala v dušo ruskega ljudstva revolucionarna ideja. Te humoreske in satire bičajo namreč ruske neznosne socialne in politične razmere, vladne in občne administrativne nedostatke, smešnosti v ruski družbi, npravne zanikarnosti, lenobo, korupnost in nevednost v vsem ruskem javnem življenju.

Prav zabavne, vesele, še bolj pa poučne so torej te humoreske, ki so podobne lepim šopkom s skritimi trni. Vse kažejo, kako so se borili pogumni ruski pisatelji proti sistemu carskega absolutizma, proti nasilnostim, ko-

varno orožje, ki je končno letos doseglo tudi sijajno zmago.

V založbi „Zvezne tiskarne“ v Ljubljani je izšla za letošnji božič elegantna knjiga 29 izvrstnih humoresk in satir dveh

Iz Palestine, ki jo ogroža angleška ofenziva: Jafska ulica v Betlehemu.

Iz Palestine: Velblod z živili za nemške oddelke na fronti v Jeruzalemu.

Po 1. 1905, ko so dobili Rusi vsaj ko-

* Humoreske, groteske in satire. I. zvezek. Ruski spisala Vladimir Azov in Teffi. Preložil Rihard Svoboda. Tiskala in založila „Zvezna tiskarna“ v Ljubljani 1917.

rupciji in reakcionarstvu ruskega policajstva, proti smešnostim in nravnim hibam v ruski družbi pred 1. 1914. V arsenalu svobodomiselnih in po napredku hrepenečih ruskih revocionarjev sta humor in satira najbolj ne-

ruskih pisateljev: Vladimira Azova in Teffi. Iz vvida posnemamo, da sta oba avtorja zelo ugledna ruska humorista in glavna sotrudnika ruskih satiričnih časopisov. Vladimir Azov se je narodil 1. 1873 v Kerču ob Azovskem morju kot sin zdravnika ter se piše Vlad. Aleks. Aškenazi; študiral je v Petrogradu, Parizu in Švici, bil je žurnalist, gledališki poročevalec, urednik in je danes produktiven pisatelj. — Teffi je pseudonim gospe Nadježde Aleksandrovne Bučinske, rojene Lohvicke; rojena je bila 1. 1875 v Petrogradu kot hči rus. vseučil. profesorja, in odvetnika. Spočetka lirski in politično-satirični poetka, se je kasneje posvetila humoreskam in satiram v prozi ter dosegla izredno popularnost.

Ruske homatije tudi Slovence danes zelo zanimajo, in ruske knjige se čitajo danes več kakor kdajkoli. Zato pa je ta nova knjiga za letošnji božič prav posebno dobrodošla, in kar nič ne dvomimo, da najde čim največ prijateljev. Elegantna knjiga obsega 184 str. in stane za naročnike „Ted. Slik“ in „Slovana“ broš. K 3—, vez. K 4:50 s poštnino vred. Knjigo pošljemo le, če se denar v naprej pošlje ali po povzetju. Povzetje podraži knjigo za 72 v. Za nenaročnike in po knjigarnah stane knjiga broš. 3:60 K, vez. pa 5:20. — Koncem januarja izide II. zvezek humoresk.

Vesele božične praznike

želi vsem naročnikom in čitateljem uredništvo in upravnništvo

„Tedenskih Slik“

Ruski vojak danes.

(Konec.)

In prvič v življenju so pele krogle vojakov novo pesem, ne pesem smrti, sramote in ponižanja, ampak dozdej nezaslišano pesem svobode in radosti.

Ali se še spominjaš poljubov ljubezni, neskončne ljubezni in žarkosti z onih ust, ki so za vselej pozabile na smeh.

Otroci in starci jokajo, ker nimajo doma, nimajo zavetja — imajo samo smrt.

Kako strahopetno si pobegnil pred sovražnikom, ruski vojak!

Še nikoli ni svet videl takega bega, take množice izdajalcev. Svet je doslej poznal samo Judeža, a tu jih je bilo na deset-tisoče, ki so divje in z godrnjanjem bežali in metali proč svoje puške!

Zakaj si bežal?

In kaj se je zgodilo s tvojimi poštenimi tovariši, vojak?

Izdajalci!

Ali vidite trupla, ali vidite jame, kamor jih mečejo brezobzirne roke Nemcev!

Vi ste jih ubili!

Glej, vojak, še naprej poglej!

Ali vidiš to grozno tesnobo, ki je prišla v Rusijo.

Ali vidiš vislice? In za koga so?

Za te, vojak! Za te, izdajalec in strahopetec, ki si prodal domovino in izdal njeno svobodo.

Vidiš — a ne razumeš?

Ali ni bila Rusija srečna, da je za vselej — kakor se je zdelo — odpravila vislice in smrtno kazen in izbrisala za njima spomin. In naenkrat se je oboje pojavilo zopet, nepričakovano in strašno kakor senca iz noči.

Najprej si razparal truplo Rusije, zdaj hočeš mučiti srce in čut Rusije, vojak, vojak, ki smo te ljubili in te — še ljubimo. Vstani, vojak, dvigni se in pokaži nam in Bogu svoj človeški obraz!

Poglej na visoko nebo!

Poglej na svojo zemljo, ki te prosi zaščite!

Bil je nekoč dan, ko te je blagoslovil božji duh. Pokliči ga nazaj! Skloni svojo glavo v zavesti svojih grehov in ko vstaneš zopet — stoj kot junak, kakor si bil poprej! Prebudi se! In če ti trda usoda ne dodeli venca zmage, vzemi trnjev venec v svoje roke, da v tem vencu najdeš naše odpuščanje, in naša ljubezen pojde s teboj.

Tvoja domovina umira! Tvoja domovina te kliče!

Vstani, dobri vojak!

* * *

Leonid Andrejev je bil revolucionar že pred revolucijo (p. im. njegov „Rdeči smeh“). Toda on ljubi svojo domovino, želeč ji svobode in sreče. Zato je izpregovoril onemu,

Nemška pomoč Turčiji: Nemška sanitetna kolona v Palestini.

Ali pomniš na oni glasni „hura!“ ki te je spremljal po vseh potih? Bil si obdan od radostnih vzklikov in plesov. Bil si naš junak in mi, srečni od sreče, smo te nosili na svojih ramah.

In kaj si postal, vojak?

To si bil ti, prokleti, ki si pijan po ulicah v avtomobilih s puško v roki nadlegoval ženske in otroke, in ošabno-prezirljivo zmerjal ljudi. Ali si slišal, kaj so ti odgovarjali ljudje?

„Prokleti! Prokleti!“

In ti si streljal v blazni besnosti in nemoteno so ti klicali: „Proklet!“

Slabi so proti tebi obrnili strojne puške in zagrabili s trdno roko tvoje orožje, starci, pohabljeni, žene in otroci so ti puško izvili iz rok. Ti si odložil puško in si izgubil svojo silo.

Koliko pobojev si zagrešil v onih dneh!

Iz koliko otrok si napravil sirote, koliko mater si pripravil v obup! Ali slišiš, kaj šepetajo njih ustnice, ki je z njih za vselej zginil poljub?

„Ubijalec!“

Toda kaj pomenijo matere in sirote v primeri s tem, kar se zdaj dogaja. Dovedel si Rusijo do strašnega trenutka, ki ga ni mogel nihče pričakovati.

Izdal si Rusijo! Vrgel si domovino v kateri si vzrastel, pred noge sovražniku! Ti, vojak, edini naš zaščitnik! Vse smo ti zaupali: svoje življenje, svojo srečo, svojo domovino, svoje vasi, svoja mesta, svoje gozde, svoje mirne reke, svoje cerkve, kjer smo molili za te.

In ti si izdal vse! Naša tiha polja in našo mlado svobodo, polno nad. Za tvojim hrbtom je rastlo žito; sveta dedščina Rusije, ki ga sedaj žanje Nmec. Pod tvojo zaščito je šel narod na delo — a sedaj je pobegnil po vseh cestah in je pustil za seboj — mrliča.

Bežal si, da bi izdal domovino. Nisi čakal niti na strel Nemcev, tako se ti je mudilo izdati domovino. Z vso silo si potisnil svojo domovino v roko presenečenih sovražnikov.

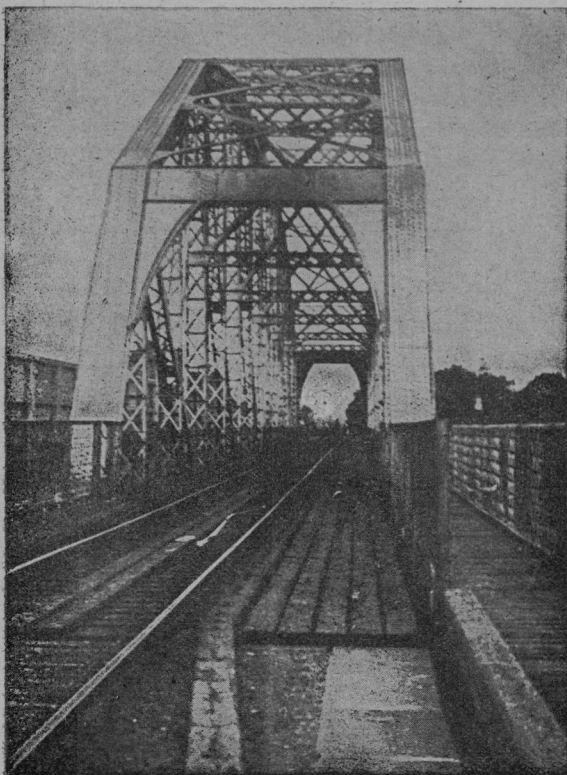
Nemško-turška sanitetna kolona počiva na poti v Palestini.

In kaj se je zgodilo s tvojimi častniki, vojak?

Poglej na grmade trupel, ki leže po poljih in prosijo Boga odpuščanja za tebe, vojak. Klicali so te in ti nisi slišal. In ostali so sami in sami so šli umirat in so umrli, umrli, vojak!

ki edini more rešiti danes Rusijo v njenem notranjem in zunanem boju. Iz tega oklica pa lahko spoznamo današnji položaj Rusije.

Podpisujte VII. vojno posojilo!

Mogočni železniški most pri Narvi na progi Reval Petrograd.

Razne vesti.

Pismo iz laškega ujetništva. Slavno uredništvo! Genua 17. okt 1917. V daljni Italiji smo se našli. Enaka usoda in ljubezen do naše skupne majke nas je napravila prijatelje. Vsi naši pogovori so v zvezi z domovino, vse naše želje hite k Vam, samo en up. enkratna vrnitev nas tolaži. Pozdravljeni rojaki Slovenci in Slovenke! Enoletni prostovoljci: Karl Javoršek iz Šiške, Lojze Kumer iz Idrije, Karl Bennič iz Podgore pri Gorici, Jože Šušteršič iz Žalca in Lovro Jemc iz Dola pri Ljubljani, Franc Jeras iz Ljubljane, Josip Jeras iz Rudolfovega. Vsi imamo enak naslov in prosimo, da ga objavite, ker ne moremo tolikim pisati, kakor bi radi — Naslov je: Prigioniero di guerra: F. Begato. 7. Gruppo. Genua. Italia.

Prošnja. Anton Stele, invalid Košiče 18 pri Kamniku nam piše: „Izgubil sem v vojski obe nogi ter sem revnega stanu, zato se obračam do slovenskega občinstva s prošnjo, da bi mi darovali za praznike kakšno darilce: denar, cigarete ali kar že. Pozdravljam vse balce in bralke in voščim vesele božične praznike“. — Pomagajte revežu! Odpri srce, odpri roke, otiraj bratovske solze.

Istrski otroci v Zagrebu. V ponedeljek 3. decembra je prispelo v Zagreb 51 ubogih otrok iz Istre, ki jih bodo na Hrvatskem hranili čez zimo. Otroke so poslali v bjelovarsko županijo.

Razširjajte „Tedenske Slike“!

STAVCE

sprejme „ZVEZNA TISKARNA“
v Ljubljani, Dunajska cesta št. 9.

ŽENITVENA PONUDBA

3 dobro situirani res. mornarji, podčastniki, c. kr. vojne mornarice, 26 do 28 let stari želijo v svrhu ženitve znanstva z značajnimi gospodičnami, neomadeževane preteklosti, z nekaj premoženja, posestnice, ter one, ki veseli trgovstvo imajo prednost, udovice brez otrok niso izključene, v slučaju dobrega sporazuma možitev se zvrši lahko tudi med vojno, diskretnost strogo zajamčena, v poštev pridejo le resne, če mogoče s sliko, in z navedbo dobro opremljene ponudbe pod „Zarja z Adrije“ na upravništvo „Tedenskih Slik“.

IVAN JAX in SIN

Ljubljana, Dunajska cesta 17
priporoča svojo bogato zalogo

šivalnih strojev, koles, pisalnih strojev in
:: strojev za pletenje (Strickmaschinen) ::

Brezplačen
pouk v ve-
zenju
Tovarna v
Lincu usta-
novlj. 1867.

Zahtevajte
cenik, ki ga
dobite
brezplačno
in poštine
prosto.

500 kron

Vam plačam, ako moj odstranjevalec korenin „Ria balzam“ ne odstrani brez bolečin Vaših kurjih očes, bradavic in žuljev v treh dneh. Cena za jeden lonček z znanstvenim listom K 2-75, 3 lončki K 5-50, 6 lončkov K 8-50. Na stotine zahvalnih in priznalnih pisem.

Kemeny, Kaschau (Kassa) I. poštni predal 612/61 (Ogrsko).

Podpisujte VII. vojno posojilo.

Framydol je sredstvo za pomlajenje las ki rdeče, svetle in sive lase in brado za trajno temno barva. 1 steklenica s poštino vred stane K 2-70.

Rydyol je rožnata voda, ki živo pordeči blede lica. Učinek je čudovit. 1 steklenica s poštino vred K 2-45. Povzeteje 55 vinarjev več. Naslov za naročila:

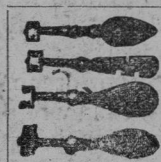
Jan Grolich, drogerija pri angelju v BRNU št. 645, Moravsko.

100 lit. zdrave domače pijače

osvežuje in gasi žejo. Vsak si more z malimi stroški sam izdelovati. V zalogi so: ananas, jabolka, grenadine, maline, muškatne hruške, pomaranče, dišeča perla, višnje. Ne ponesreči se nikdar. Te domače pijače se poleti zauživajo lahko ohlajene in pozimi tudi gorko, namesto ruma in žganja. Tvarina z natančnim predpisom stane K 12— franko po povzetju. Za gospodarstva, tovarne, večje gospodinjstvo, delavnice itd. neprecenljive vrednosti, ker delavca poživlja in ga ne opoji in njegovi delavni moči ne škoduje.

Jan Grolich, drogerija pri angelju v BRNU št. 645, Moravsko.

Diamanti za rezanje stekla za steklarje in domačo rabo.

Diamantov za rezanje stekla zamer oddati sedaj samo št. 4 za K 11-70 in „5 1/2“ „16— Ker je dovoz diamantov ustavljen ter se dobi sirovina le teško in po ogromni ceni. Poština s povzetjem stane 85 h. Za pošteno in solidno blago jamči

Jan Grolich, drogerija pri angelju v BRNU št. 645, Moravsko.

500 kron v zlatu

če ne odstrani krema Grolich z zraven spadajočim milom vse solnčne pege, maroge, solnčne opekline, ogrce, obrazno rdečico itd. in ne ohrani kože mladostno sveže in nežne. Cena K 5-75 s poštino vred. 3 porcije stanejo K 16—, 6 porcij K 30-70. Vse brez kakih nadaljnjih stroškov Naslov za naročila:

Jan Grolich, drogerija pri angelju v BRNU št. 645, Moravsko.

Za BOŽIČ najlepše darilo mladini
ie povest slovenskega dečka iz sedanje vojne

„DORE“,

ki jo je spisal dr. Ivan Lah, lepo ilustriral Maksim Gaspari, izdala in založila „Zvezna tiskarna“ v Ljubljani.

Cena vezani knjigi je 2-50 K ter se dobiva po knjigarnah in v upravništvu „Tedenskih Slik“.

Tiskovine vseh vrst

kakor: časopise, knjige, brošure, cenike, lepake, letake, vabila, vsporede, tabele, račune, kuverte in pisemski papir s firmo, vizitke, naslovnice itd. natisne lično in ceno

„ZVEZNA TISKARNA“

v Ljubljani, Dunajska cesta št. 9

Zmes.

Premeten zdravnik. A.: „Kako da je postal dr. Mazovič tako znan?“

B.: „To je tako: Kadar kdo umrje, razglasi po časopisih, da ga on ni zdravil.“

Izkaženo veselje. A.: „Izprva sem se zatega križca prav veselil, — sedaj me pa že jezi!“

B.: „Zakaj pa?“

A.: „Zato, ker me vsakdo vpraša, zakaj sem ga dobil.“

Radovedni Jožek. „Oče, zakaj pa se pravi včasih oštarija, včasih pa gostilna?“

Oče: „Oštarija se pravi, če nobenega gosta ni, in gostilna, če nobenega oštirja ni.“

Jožek: „Kaj pa če nobenega ni?“

Oče: „No, to je taberna.“

Jožek: „Kaj pa, če sta gost in oštir?“

Oče: „I no, potlej se temu pravi hotel. Zdaj pa tiho bodi pa molči, poba sitni!“

V šoli. Katehet (pri obravnavi o izvirnem grehu na konci) — — — „Potem ko sta jedla prepovedani sad, sta se zatekla k figovemu drevesu, kjer sta se skrila in si naredila iz njegovega perja obleko.“ Katehet opazi, da mali Žanček ne posluša ter ga vpraša: „Žane, kaj je bilo figovo drevo?“

Žanček: „Prva gvantna štacuna v rajū.“

Prekosil ga je. Neki Američan je opisoval, kako velika vročina je bila v Ameriki. Rekel je: „Pri nas je bilo tako vroče, da so se muham letalnice posmodile.“

„O, to še ni nič posebnega,“ ga točno zavrne premeteni Ireč. „Pri nas smo morali preteklo poletje kokoši z ledom krmiti, da niso nesle kuhanih jajc.“

Vizitke

elegantne in poceni natisne
„Zvezna tiskarna“ v Ljubljani,
Dunajska cesta št 9.

Priporočamo naslednje knjige:

Dr. Ivan Lah: „Dore“. Povest slovenskega dečka iz sedanje vojne. Cena vez. 2:50 K

Milan Pugelj: „Mimo ciljev“. Novele. Vez. 3:50 K

Cvetko Golar: „Kmečke povesti“. Sedem zanimivih povesti iz kmečkega življenja. Vez. 3:50 K

Fran Govekar: „Deseti brat“. Ljudska igra v petih dejanjih. Broš. 2— K

Jakob Dolinar: „Iz devete dežele“. Predpustna igra o naprednem carju in parlamentu. Broš. —60 K

Mrs. Hungersdorf: „Snaha“. Roman irske deklice iz najvišjih krogov anglež aristokracije. Broš. 3— K

A. W.: „Špijonova usoda“. Detektivski in špijonazni roman, katerega dejanje se vrši v Benetkah, na Dunaju in v slovenskem Primorju. Broš. 3— K

Anton Pesek: „Slepa ljubezen“. Ljudska igra s petjem v petih dejanjih. Broš. 2— K

Srečko Magolič: „Lepa naša domovina“. I. zv. Kranjska v podobah. Album. . Broš. 2— K

R. Svoboda: „Humoreske, groteske in satire.“ Ruski spisala VI. Azov in Teffi Broš. K 3 vez. 4:50

A. Sirowý in A. F. Herd: „Nauk o serviranju“, Pomožna knjiga za praktični in teoretični pouk na nadaljevalnih šolah gostilničarske in hotelirske obrti in za samouke. Vez. 6— K

„Zbirka domačih zdravil“ kakor jih rabi slovenski narod. S poljudnim opisom človeškega telesa. Cena broš. 2— K

Pošiljamo te knjige našim naročnikom poštne prosto, če se denar naprej pošlje. Povzetje stane 72 vinarjev in je torej najbolje, če pošljete denar za knjige v naprej.

Naročite vojakom knjige, dobra knjiga je najboljši prijatelj! Pošljete denar in naznanite naslov, komu in katere knjige naj pošljemo.

Za dolge zimske večere je najboljša zabava dobra knjiga. Naročite torej kmalu!

Upravništvo „Tedenskih Slik“ v Ljubljani.

Kmetska posojilnica

Ljubljanske okolice v Ljubljani

registrovana zadruga z neomejeno zavezo.

Popolnoma varno naložen denar.

Obrestuje hranilne
vloge po

Stanje hranilnih vlog:
23 milijonov kron.

4 1 0
4 4 0

brez vsakršnega od-
bitka.

Rezervni zaklad:
nad 1 milijon kron.

Popolnoma varno naložen denar.

SLOVAN

MESEČNIK ZA
KNJIŽEVNOST
UMETNOST
IN PROSVETO

XV. letnik

priobčuje pesmi, romane, novele, povesti in razprave **najboljših slovenskih pesnikov, pisateljev in znanstvenikov.**

Vsaka številka „SLOVANA“ ima po 1 do 2 **eno- in večbarvni umetniški prilogi, reprodukcije del najboljših slikarjev oziroma kiparjev** ter portrete pisateljev in umetnikov.

Naročnina za „SLOVANA“ znaša za vse leto 12 K, pol leta 6 K, za dljake vse leto 10 K, za pol leta 5 K. Naročite „SLOVANA“ tukaj!

Naslov: „SLOVAN“ - Ljubljana, Dunajska cesta 9. Novi naročniki dobe še vse letos že izišle številke.

KNJIGOVODKINJO,

starejšo moč, ali kontorista invalida, ki zna samostojno poslovati, sprejme takoj ali pozneje vinska trgovina

FRAN ČUČEK v PTUJU.

Hrana in stanovanje zagotovljeno.

Zamaške

nove in stare, kupi vsako množino trdka Ljubljanska industrija probkovih zamaškov
JELAČIN & KO. LJUBLJANA

Naročite „Tedenske Slike!“

Izšel je velezanimiv roman

„SNAHA“

ki opisuje usodo pogumne lrke, ki je poročila angleškega lorda, dasi iskreno ljubi svoj od Angležev zatirani irski narod ter se poteguje za njegove pravice.

Lordova mati mrzi svojo snaho, ker je lrka ter jo oholo prezira in jej ob vsaki priliki da občutiti, da ni enakopravna.

„Snaha“ je fin velezanimiv roman iz najvišjih družabnih krogov in bo gotovo zanimal vsakogar.

Ta roman naj bi čital vsakdo. Naročite si ga, naročite ga pa tudi vojakom, da jim ga pošljemo. S tem jim napravite veliko veselje, ker dobre, zanimive knjige je vsakdo vesel.
Naročite nemudoma!

Broširan stane po knjigarnah in v našem uradništvu izvod 3 K, po pošti 30 v več; za naročnike „Tedenskih Slik“ pa stane s poštnino vred samo 3 K.

Vinogradniki pozor!

na suho cepljene trteso na prodaj in sicer za l. 1918.

Kdor si želi za svoj vinograd, lepo, močno, dobrovkoreninjeno, zdravo in sortirano cepljeno trsje najboljših vrst? Cepljene trte se dobijo dveletne, posebno močne enoletne. Dobi se tudi lepo vkoreninjena bela šmarnica. Cena trtam po dogovoru. Cepljene trte prodaja:

Franc Slodnjak, trtnar, pri Sv. Lovrencu v Slov. goricah, p. Juršinci pri Ptuj, Štajersko.

Potrdila istovetnosti

izvršene po najnovešem predpisu dobe občine v „ZVEZNI TISKARNI“ v Ljubljani, Dunajska c. 9

KONJAK

iz vin lastnega pridelka destilirano, pri slabostih vsled starosti in težkočah v želodcu že več stoletij sloveč kot krepčilo za ohranitev življenja. Razpošilja 12 let starega 4 pollitrske steklenice franco po pošti za 60 kron, mladega triletnega, čudovito učinkujočega kot bo lajšajoče vrbalno sredstvo pri trganju po udih, Francovo žganje, 4 pollitrske steklenice za 48 kron. Vino od 56 litrov naprej. Beli rizling in rdeči burgundec po K 4-60 liter.

Benedikt Hertl.

graščak, grad Goliče, Konjice, Štajersko.

F. BATJEL prej v Gorici. LJUBLJANA, Stari trg 28

Moška in ženska dvokolesa že s staro pnevmatiko šivalni in pisalni stroji, gramofoni, električne žepne svetilke.

Najboljše baterije.

Posebno nizke cene za preprodajalce.

Mehanična delavnica

na Starem trgu št. 11.

Album razrušene Gorice

in različne razglednice od podrte Gorice. Velika zaloga umetniških kart za 15-18 in 20 K za 100 kom. Naročila se prosijo na naslov:

ANTON PERTOT, GRADEC, Roseggerhaus.

Kislo vodo, vino in sadjevec

razpošilja

A. OSET, pošta Guštanj, Koroško.

Ķupim vse vrste zamaške, steklenice in sode.

Zaloga pohištva
VIDO BRATOVŹ
Stari trg 5
LJUBLJANA

Kmetska posojilnica

f. z. z. n. z.

obrestuje hranilne vloge po

Hranilnih vlog trindvajset milijonov. Popolnoma varno

4 1 0
4 0

Ljubljanske okolice

v Ljubljani

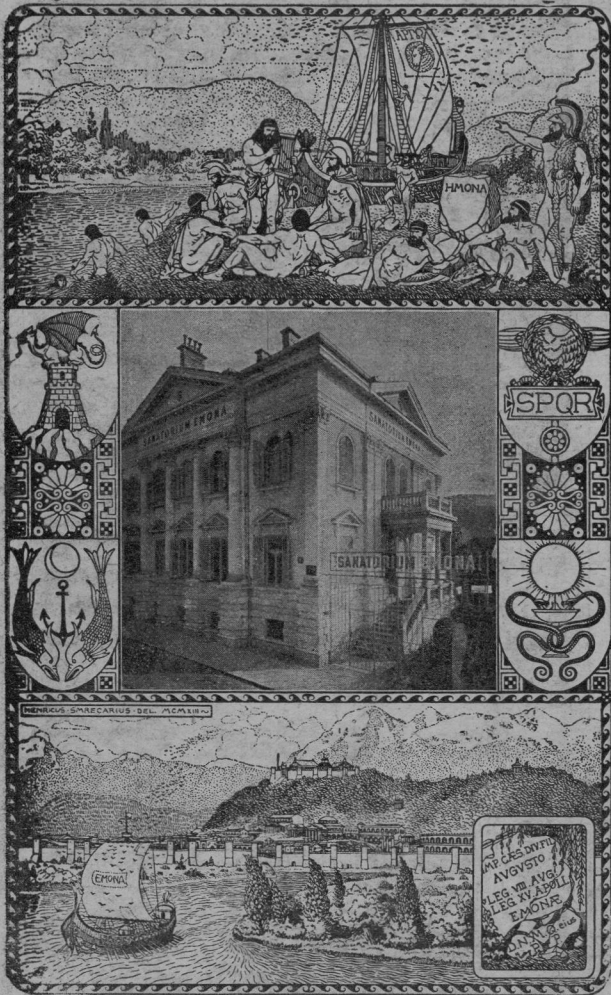
brez vsakršnega odbitka.

naložen denar. Rezervni zaklad: Milijon kron.

CRESCE
FORTIS

SANATORIUM EMONA
ZA NOTRANJE IN KIRURGIČNE BOLEZNI.
PORODNIŠNICA.

LJUBLJANA · KOMENSKEGA ULICA 4
SEF-ZDRAVNIK PRIMARIJ DR. FR. DERGANČ

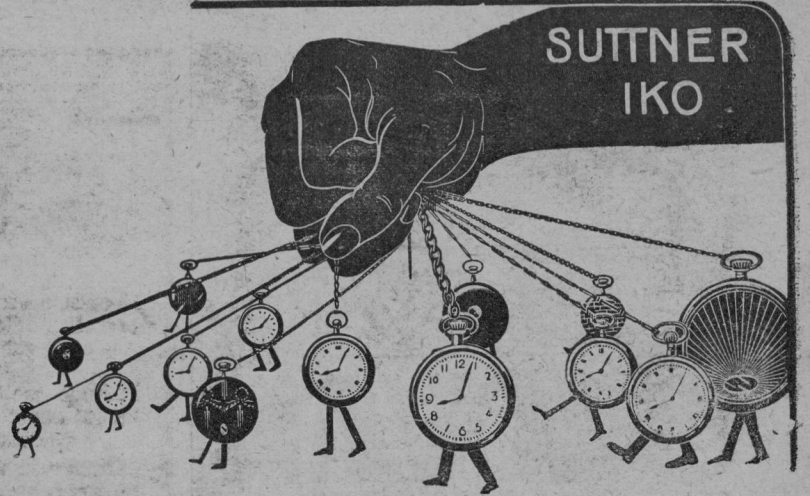

Selenburgova ulica 1
(zraven trgovaše Tlačar)

Špecijalna trgovina bluz

Antonija Sitar

Dobro 'IKO' uro

vsak občuduje in zaželi, kajti ona je
mojstrsko delo urarske umetnosti!

Razpošilja se po povzetju, — Neugajajoče zamenjam!

Velika izbira ur, verižic, prstanov, le-
potičja, daril itd. v velikem

krasnem ceniku,

katerega zahtevajte zastonj in poštnine
prosto.

:: Vse ure so natančno preizkušene ::

Lastna znamka 'IKO' svetovnoznana.

Kovinate ure po K22— 26—
32— 40— 60—

Srebrne ure po K 48— 54—
60— 70— 90— 100—

Kovinate verižice po K 2— 3—
4— 6— 10—

Usnjate verižice po K 1'60 2'80
4'80

Lastna protokolirana tovarna ur v Švici.

Svetovna razpošiljalnica

H. Suttner samo v Ljubljani št. 5

Nobene podružnice. Svetovnoznana radi razpošiljanja dobrih ur. Nobene podružnice.

Vlagalko

sprejme „Zvezna tiskarna“ v
Ljubljani, Dunajska cesta št. 9.

Josip Jug

pleskarski in likarski mojster
Ljubljana, Rimska c. 16.

se priporoča cenjenemu občinstvu za vsa v
to stroko spadajoča dela. Jamčim da de-
lam samo s pristnim firnežem.

Solidna in točna postrežba.

Priporoča se
:: umetna knjigoveznica ::
IVAN JAKOPIČ
:: LJUBLJANA. ::

Mazilo za lase

varstvena znamka Netopir

napravi g. Ana Križaj v Spodnji Šiški št. 222
pri Ljubljani. Dobi se v Kolodvorski ulici 200
ali pa v trafiki pri farni cerkvi. V 3 tednih zra-
stejo najlepše lase. Steklenica po 6 in 8 K.
Pošilja se tudi po pošti. Izorno sredstvo za
rast las. — **Za gotovost se jamči.** — **Zado-
stuje steklenica.** — Spričevala na razpolago.

LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA V LJUBLJANI

:: Delniška glavica 10.000.000 kron ::

STRITARJEVA ULICA ŠTEV. 2.

Rezervni fondii okroglo 1.500.000 kron.

Poslovalnica c. kr. avstrijske državne razredne loterije.

Podružnice v Splitu, Celovcu, Trstu, Sarajevu, Gorici (t. č. v Ljubljani) in Celju.

Sprejema vloge na vložne knjižice in na tekoči račun ter jih obrestuje najugodnjeje.

4% rentnine od vlog na knjižice plača banka sama.

Naročnina za list „Tede ske slike“; za Avstro-Ogersko: 1/4 leta K 5, 1/2 leta K 10, celo leto K 20—; za Nemčijo: 1/2 leta M 12— celo leto M 24—; za ost lo in z m-tvo: celo leto fr 32 — Uredništvo in upravništvo Ljubljana, Dunajska cesta št. 9.